

temale kahju teha. Ühtkord olivad heinaajal väga sandid ilmad: vihma sadas igapäält ja ei saanud keegi heina teha, eht küll aeg täieste läes oli. Viimaks ometi pööris tuul õhtu poole ja taewas hakkas selgemaks minema, et paremat ilma oli oodata. — Paremat kät rentnik ruttas kohe niitjaid pakkama, kust aga arwas saada olevat ja lubas neile head palka.

Teine rentnik aga ei olnud ilma muutmist tähelegi pannud; ta istus Toru kõrtsis ja neelas seal tops topi järele lurgust alla ja wahete wahel pudeli õlut taffa peale, et kui õhtu hilja täie peaga tunrates koju tuli, t'al meelegi ei tulnud, waadata, et ilm ju ilusaks oli minemas. Esmalt homiku, kui ta oli ülestõusnud ja õue läks filmi seletama, nägi ta alles, et enam vihma ei sadand. „Sünniks nüüd küll ka heinamaale niitma minna,“ pomises ta iseeneses, „kahju, et mul abilisji tellitud ei olle!“ Kui ta alles nõnda mõtles, tuliwad naabri õhtul walmistellitud töörahwas, wikatid õlal, rõõmsa homiku lauluga mööda teed edasi ja pidiwad praegu temast mööda minema naabri maja poole ja laulsiwad ikka edasi, kus parajalt need sõnad kõlasiwad:

„Sa õnnistamist külvad
Nüüd kõige ilma peal;
Mis elab ja mis liigub,
Kõik areneb nimest teal. n. t. f.“

„Pidage natuke kiini!“ hüüdis rentnik, „kus te läh'te?“ „Teie nabri Andresele „Villegorgu“ heina niitma,“ wastasiwad töörahwas. Seda kuuldes mõtles rentnik iseeneses: „Dot', oot', Andresele tahan seekord kena pussi teha, mis t'al mäletada annab,“ ja hüüdis siis walsu healega: „Kuulge, rahwas! minu juures on ka tööd saada; mis mo naaber palka annab, seda annan mina ka ja weel 15 kopikat igalihele rohkem! — Ärge mõtelge enam ühtigi, — tulge aga, tulge!“ Töörahwas, wõi päilsed mõtlesiwad ja ütleisiwad iseeneses: „Ega see ka paha ei ole: töö on üks aga — raha on parem!“ Kuida mõeldud, nõnda ka tehtud: kõik pöörsiwad ümber ja läksiwad rohkema palgalubaja tööle. Üksainus, üks waene lest naene üksi ei läinud mitte nendega, sest ta mõtles: „ma olen küll waene lest ja lähetsiwad need rohkem patutud kopikad hädaste tarwis, aga ma olen ometi ju lapsepõlwes koolis õppinud, et peab sõna pidama ja tõt rääkima, sest tõsidus kestab igaweste ja õigus on parem kui ülekohus, see 'pole aga koguni õige, midagi lubada ja pärast waleks jätta.“ Nõnda läks tema ainu-üksi paremat kät talusse, kui teised pahemat kät pöörsiwad ja tulli „Villegorgu“, kus rentnik Andres oma kahe julasega juba olivad niitma hakkanud. Kuidas pani aga rentnik imets, kui nende kahelst, keda ta õhtu